

Het uitdelen van zegeningen

2 Timotheüs 2:13 zegt: 'Als wij ontrouw zijn: Hij blijft trouw, want Zichzelf kan Hij niet verloochenen'. Dit is niet bedoeld als troostend woord, maar als indringende, ernstige waarschuwing tegen het inslaan van een verkeerde weg. Juist omdat God onveranderlijk is en Zichzelf niet kan verloochenen kan Hij in een zondige weg geen relatie met ons hebben.

Hier vinden we dus dezelfde les als in Maleachi 3:7. En dan geldt ook dezelfde waarschuwing: 'Keert terug naar Mij, en Ik zal tot u terugkeren'. Wel is het belangrijk op te merken dat de beloofde zegeningen voor Gods aardse volk een aards, tijdelijk karakter droegen, zoals o.a. in Maleachi 3 blijkt.

Dat geldt niet voor de gelovigen van deze bedeling. Beloften en zegeningen voor gelovigen van nu zijn van geestelijke aard. Paulus dankt God dat Hij ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in Christus (Ef. 1:7). Hij wekt de gelovigen op om de dingen die boven zijn te zoeken, waar Christus is. 'Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn' (Kol. 3:2). 'De wet is door Mozes gegeven, de genade en waarheid is door Jezus Christus geworden'. De principes van die twee bedelingen vermengen is verkeerd; dat werkt als het doen van jonge wijn in oude zakken (Matth. 9:17).

In de Gemeente neemt de bediening van het geven ook een heel belangrijke plaats in. In Hand. 4:32-37 lezen we over de goede verhouding tussen de eerste Christenen. Niemand leed gebrek omdat anderen vrijwillig, door liefde gedreven, graag van hun bezittingen aan de armere gelovigen ter beschikking stelden. Jozef (Barnabas) verkocht zelfs een akker en stelde de opbrengst ter beschikking aan de armen. Ananias en Saffira deden alsof ze hetzelfde op het hart hadden, maar hielden heimelijk een deel achter. Hun motief was niet naastenliefde, maar eerzucht. Het was de zonde van huichelarij, waartegen de Heer zo ernstig had gewaarschuwd (Luk. 12:1-3).

Het prijzenswaardige onderlinge gedrag van de eerste Christenen was niet gebaseerd op wettische normen. Niets hoeft voor ons een belemmering te zijn om, net als die eerste Christenen, ver boven die maatstaf van de wet uit te gaan. Liefde en genade zijn immers sterker inspirerende motieven dan wetten.

In zijn tweede Brief aan Korinthe wijdt Paulus zelfs twee hoofdstukken aan dit onderwerp: 2 Kor. 8 en 9. En het slot van hoofdstuk 9 laat zien welke heerlijke gevolgen dit liefdebetoon voor de ontvangers gehad heeft.